

Sygn. akt IV U 243/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2018 roku w Ś.

odwołania **W. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...) z dnia 17.05.2017 roku

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. (...) z dnia 17.05.2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi W. K. prawo do jednorazowego odszkodowania i jego wypłaty z tytułu wypadku przy pracy z dnia (...) roku i zasądza z tego tytułu od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 4.045,00 zł (cztery tysiące czterdzieści pięć złotych) co odpowiada 5% uszczerbkowi na zdrowiu.

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17 maja 2017 roku dotyczącej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu podał, że nie zgadza się decyzją ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powołano podstawę prawną decyzji podnosząc, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ powód wskutek rażącego niedbalstwa naruszył przepisy ruchu drogowego, co stanowi przesłankę odmowy przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego. Organ rentowy swoją wiedzę w zakresie przyczyny wypadku oparł na ustaleniach Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, który uznał wnioskodawcę za winnego spowodowania wypadku drogowego poprzez nieustąpienie pierwszeństwa.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. powód w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Spółce cywilnej P. K. & H. W. z siedzibą w W. uległ wypadkowi przy pracy.

W dniu 17 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wydał decyzję odmowną, w której po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 lutego 2017 r. odmówił powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia (...)r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do wypadku doszło z wyłącznej winy powoda z powodu naruszenia zasad ruchu drogowego, powód nie zastosował się do znaku drogowego i nie ustąpił pierwszeństwa

przejazdu doprowadzając do zderzenia pojazdów. Ponadto, strona pozwana wskazała, że również wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 08 lutego 2017 r. powód został uznany za sprawcę wypadku i ukarany grzywną.

Wyrokiem z dnia 08 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy (...)w II Wydziale Karnym w sprawie o sygn.(...)uznał powoda za winnego popełnienia wykroczenia polegającego na nie dostosowaniu się do znaku drogowego i nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu, czym doprowadził do zderzenia pojazdów.

Powód nie zaskarżył wyroku karnego ze względów finansowych.

Dowód:

-akta ZUS – w załączeniu,

-zeznania powoda W. K., e-protokół z dnia 26 IX 2017 r. k. 71

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5 %.

U powoda rozpoznano uraz komunikacyjny kręgosłupa lędźwiowego. W wyniku urazu doszło do złamania w obrębie trzonu kręgu lędźwiowego L2. Powód był leczony zachowawczo, obecnie nie jest pod opieką lekarską, przyjmuje leki przeciwbólowe doraźnie, rehabilituje się we własnym zakresie.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego z dnia 19 grudnia 2017 r, k. 56-58,

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego – lekarza neurochirurga oraz złożonych do akt sprawy dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Zaś oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

Wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że zdarzenie mające miejsce w dniu (...) roku stanowiło wypadek przy pracy według definicji wskazanej w art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy. Spornym pozostawało czy wniosek powoda o jednorazowe odszkodowanie zasługiwał na uwzględnienie, z uwagi na podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia, że to powód ponosi wyłączną winę za zdarzenie drogowe z dnia (...).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 1242 ze zm.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Jednocześnie art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowi, iż świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

W orzecznictwie słusznie przyjmuje się, iż rażące niedbalstwo jest zachowaniem graniczącym z umyślnością, ale zarazem takim, które nie daje podstaw do przypisania pracownikowi zamiaru skierowanego na popełnienie czynu. Przez działanie z rażącym niedbalstwem należy rozumieć między innymi sytuacje, w których poszkodowany pracownik zdaje sobie sprawę z grożącego mu niebezpieczeństwa, gdyż zwykle ono występuje w danych okolicznościach faktycznych, tak że każdy człowiek o przeciętnej przezorności ocenia je jako ewidentne – a mimo to, z naruszeniem przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, naraża się na to niebezpieczeństwo, ignorując następstwa własnego zachowania się. Niedbalstwo pracownika jako wyłączna przyczyna wypadku przy pracy wyłącza prawo do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego tylko wtedy, gdy miało charakter rażący, a więc graniczyło z umyślnością (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, cyt. za LEX nr 580246).

W szczególności, winę lub rażące niedbalstwo pracownika poszkodowanego w wypadku przy pracy należy konkretnie udowodnić. Organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, nie może skutecznie powoływać się na prawomocny wyrok skazujący ubezpieczonego za wykroczenie bez udowodnienia przesłanek z art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej (zob. wyr. Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lipca 2011 r., III AUa 951/10, cyt. za LEX 1112510). Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu do cytowanego wyroku organ rentowy odmawiając wypłaty świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego winien wykazać nie tylko naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, ale także umyślność działania lub rażące niedbalstwo oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy umyślnym naruszeniem przez ubezpieczonego przepisów albo wskutek rażącego niedbalstwa, a wypadkiem przy pracy.

W niniejszej sprawie, strona pozwana nie udowodniła w żaden sposób, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez powoda przepisów ruchu drogowego, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Tym samym wypadek w dniu (...) roku nie miał miejsca w okolicznościach uzasadniających pozbawienie powoda prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego lekarza neurochirurga długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5 %. Biegły wskazał w opinii, że u powoda rozpoznano uraz komunikacyjny kręgosłupa lędźwiowego. W wyniku urazu doszło do złamania w obrębie trzonu kręgu lędźwiowego L2. Powód był leczony zachowawczo, obecnie nie jest pod opieką lekarską, przyjmuje leki przeciwbólowe doraźnie, rehabilituje się we własnym zakresie.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Tym bardziej, że wydane opinia zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające doznane u powoda urazy. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłego opinii nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy

zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Dlatego też Sąd podzielił dokonane w opinii ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia ustalając, iż powód wskutek wypadku przy pracy z dnia (...)roku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%.

Mając powyższe na uwadze, jak również wysokość kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków przy pracy lub choroby zawodowej, o których mowa w art. 12 i art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym w okresie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2018 r., tj. 809 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono o zmianie zaskarżonej decyzji jak w sentencji wyroku.